

มาตรการทางกฎหมายอาญาในความผิดต่อการเผยแพร่สื่อลามกในอินเทอร์เน็ต

Dissemination of Criminal law measures on the internet pornography

เยาวพา กองเกตุ¹

บทคัดย่อ

ปัจจุบันเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนับได้ว่าเป็นมิติหนึ่งที่สำคัญของการสื่อสาร เพราะอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการในด้านข้อมูล ข่าวสาร การแสดงความคิดเห็นของบุคคลได้ในทุกช่วงวัย เมื่อการติดต่อสื่อสารผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมีอย่างต่อเนื่อง การเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น แม้ปัจจุบันจะมีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติมาตรการในการป้องกัน และปราบปรามการเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็ตาม แต่มาตรการทางกฎหมายดังกล่าว ยังมีความไม่เหมาะสมแก่การบังคับใช้

บทความนี้ได้นำเสนอถึงสภาพปัญหา พร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว อันได้แก่ ปัญหามาตรการทางอาญาในการเผยแพร่สื่อลามกไม่ชัดเจน ปัญหาไม่มีมาตรการป้องกัน และปราบปรามการเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแบ่งแยกอายุของบุคคลที่ควรรับโทษทางอาญา ปัญหาการบังคับใช้โทษเกี่ยวกับการเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และปัญหาขอบเขตอำนาจสอบสวน และขอบเขตอำนาจศาล เพื่อหาแนวทางให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย อันจะก่อเกิดให้เกิดผลดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตต่อไป

คำสำคัญ: สื่อลามก กฎหมายอาญา เครือข่ายอินเทอร์เน็ต พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

Abstract

The internet is a kind of communication. This is very important because the internet serves the needs of the data, information and individual opinions. When the communication on the internet has continued, this grows the dissemination of pornography on the internet. Although there is the computer crimes Act B.E 2550 (2007), this law stipulates measures of protection and suppress disseminate of pornography on the internet but that legal measures is not suitable for enforcement.

This article presents a proposal solutions to the problems of unclear criminal measures on the dissemination of pornography, the problem has no defensive and suppressive measures on the dissemination of pornography on the internet differentiating by age ranges, and problem about the scope of investigation and jurisdiction to improve the law. This will benefit the users of the internet.

Keywords: pornography, criminal, he internet, the computer related crimes act B.E. 2550

¹อาจารย์ ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

ความนำ

ปัจจุบันเครือข่ายอินเทอร์เน็ต นับได้ว่าเป็นมิติหนึ่งที่สำคัญของการสื่อสาร เพราะอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการในด้านข้อมูลข่าวสาร การแสดงความคิดเห็นของบุคคลในทุกช่วงวัย ไม่ว่าจะเป็น วัยเด็ก วัยรุ่น วัยทำงาน หรือวัยชรา นอกจากนี้ อินเทอร์เน็ตยังทำให้คนสามารถติดต่อสื่อสารได้ในเวลาอันรวดเร็ว (วิชญ์ บุญมาร์ตัน, 2551) ภายในระยะเวลาอันสั้น ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลเพียงใด รวมถึงการติดต่อสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตยังใช้ต้นทุนในการลงทุนที่ต่ำ อินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนจำนวนมากทั่วโลก ปัจจุบันในประเทศไทยการใช้อินเทอร์เน็ตมีความเจริญเติบโตเป็นอย่างมากในหลายกลุ่มคน กลุ่มอาชีพ ด้วยคุณสมบัติที่สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้จำนวนมาก การนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการค้าขาย โฆษณาสินค้า การประชาสัมพันธ์ การติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน และยังเป็นสื่อของความบันเทิง ไม่ว่าจะเป็น ข่าว โทรศัพท์ วิทยุ ฯลฯ ล้วนแต่สามารถกระทำผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ดังนั้น การติดต่อสื่อสาร การค้นคว้าข้อมูลต่างๆ ตลอดจนการแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ จึงสามารถกระทำผ่านทางสื่ออินเทอร์เน็ตได้ทั้งสิ้น

เมื่อการติดต่อสื่อสาร การแสดงความคิดเห็นผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมีเพิ่มมากขึ้น การเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต จึงมีการกระทำที่เพิ่มมากขึ้นทั้งในรูปแบบของ ภาพ เสียง วีดีโอ ฯลฯ ส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลจำนวนมาก แม้ในปัจจุบันจะมีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติมาตรการทางอาญาในการป้องกันและปราบปรามการเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่าย

อินเทอร์เน็ตก็ตาม แต่มาตรการทางกฎหมายอาญาดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่ายังมีความไม่เหมาะสมเมื่อเทียบกับบริบทของสังคมไทย กล่าวคือ มาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับได้กำหนดโทษที่รุนแรงเกินสมควร และไม่มีบทบัญญัติที่สามารถบังคับใช้ได้เหมาะสม เพราะความหมายเกี่ยวกับข้อมูลลามกยังไม่มีขอบเขตที่ชัดเจน อันเกิดจากการบัญญัติไว้ครอบคลุมในทางความหมายกว้าง ตลอดจนความหมายเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดก็ยังไม่ชัดเจนเช่นเดียวกัน อีกทั้งการบังคับใช้กฎหมายในเรื่องดังกล่าว ในส่วนของเขตอำนาจสอบสวน และเขตอำนาจศาล ยังไม่มีบทบัญญัติให้สามารถบังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้เขียนจึงขอเสนอเนื้อหาสาระสำคัญแนวคิด ทฤษฎี กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนวิเคราะห์ถึงมาตรการทางกฎหมายอาญาในความผิดต่อการเผยแพร่สื่อลามกในอินเทอร์เน็ตตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พร้อมทั้งข้อสังเกต และข้อเสนอแนะของผู้เขียน ตามลำดับ

เนื้อหา

แนวคิดในการตรวจสอบการใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ภายในรัฐ

ความมุ่งหมาย เพื่อประโยชน์ในด้านความสงบเรียบร้อยในสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านกิจการของผู้ให้บริการ และผู้ใช้บริการ เพราะเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ครบโครงสร้างความรับผิดชอบทางอาญา ก็เป็นหน้าที่ของรัฐที่ต้องเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยการนำตัวผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดไปลงโทษ (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, 2551) เมื่อพิจารณาความรับผิด และโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น รวมถึงหลักการศึกษาของ นักนิติศาสตร์เยอรมัน

พบว่า ความผิดอาญาฐานต่างๆ ประกอบขึ้นเป็น “โครงสร้างของความผิดอาญา” โดยการกระทำที่ผิดกฎหมายจึงเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม หรือจริยธรรมของการอยู่ร่วมกันของกฎหมายอาญา เป็นการกระทำที่ “ชั่ว” และเป็นการกระทำที่ “ตำหนิได้” ที่ต้องลงโทษ สังคมเรียกร้องให้มนุษย์ทุกคนกระทำแต่ในสิ่งที่ถูกกฎหมาย ผู้ใดตัดสินใจในทางที่ผิด และได้กระทำผิดกฎหมายอาญา ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษ ฉะนั้นในโทษจึงมีความไม่ถูกต้องของการตัดสินใจของผู้กระทำรวมอยู่ด้วยการลงโทษผู้กระทำจะมีความชอบธรรมก็ต่อเมื่อผู้กระทำได้กระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ ซึ่งแนวคิดทฤษฎีการกระทำผิด ต้องพิจารณาถึง การกระทำใดจะถือว่าเป็นความผิดหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับขนบธรรมเนียม จารีต ประเพณี วัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อ ปทัสถานของสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ ว่าจะกระทบกระเทือนหรือสร้างความเดือดร้อนให้เกิดแก่ผู้คน ชุมชน และสังคมมากน้อยเพียงใด และสังคมหรือชุมชนนั้นเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นสิ่งที่ควรหรือไม่ควรจะทำ อีกทั้งทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษทางอาญา เช่น ทฤษฎีการกระทำ นักนิติศาสตร์เยอรมันได้พยายามที่จะหาคำตอบสำหรับคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดความผิดกฎหมายขึ้นโดยการวิเคราะห์ถึงลักษณะการกระทำของมนุษย์ และจากผลของการวิเคราะห์ทำให้เกิดทฤษฎีว่าด้วยการกระทำที่สำคัญขึ้นสองทฤษฎี คือ “ทฤษฎีการกระทำก่อให้เกิดผล” นักนิติศาสตร์เยอรมันผู้ที่สนับสนุนและเป็นต้นคิด “ทฤษฎีการกระทำก่อให้เกิดผล” (Kausale Handlungslehre) คือ Franz von Liszt Franz von Liszt ได้ให้ความหมายของการกระทำว่า “การกระทำ คือ การเคลื่อนไหวร่างกายที่ก่อให้เกิดผลโดยมีความรู้สำนึกในการที่กระทำกำกับ” (Handlung ist kausal wirkende willkürliche Körperbewegung และ “ทฤษฎีความมุ่งหมายของการกระทำ” นักนิติศาสตร์เยอรมันคนสำคัญ

ที่ยืนหยัดใน “ทฤษฎีความมุ่งหมายของการกระทำ (Finale Handlungslehre) คือ Prof. Dr. Hans Welzel Prof. Dr. Hans Welzel ได้ให้ความหมายของการกระทำว่า “การกระทำของมนุษย์ คือ การแสดงออกของการกระทำที่มีความมุ่งหมายกำกับ (Menschliche Handlung ist Ausübung der Zweckmässigkeit) การกระทำของมนุษย์ตามนิยามดังกล่าว จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากการกำหนดความมุ่งหมายโดยมีเจตจำนงกำกับ มิใช่เหตุการณ์ที่เป็นผลจากการเคลื่อนไหวร่างกายโดยรู้สำนึกเฉย ๆ การเคลื่อนไหวร่างกายโดยรู้สำนึก การบัญญัติกฎหมายอาญาจึงบัญญัติขึ้น เพื่อการกระทำจึงมีโทษเพื่อยับยั้งการกระทำผิดที่ก่อความเดือดร้อนในสังคม (คณิต ณ นคร, 2547)

การเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พิจารณาได้ดังนี้ คือ

มาตรา 14 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

อธิบายถึงองค์ประกอบความผิด ดังนี้

1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์

2) ข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

องค์ประกอบความผิดข้อนี้พิจารณาจากลักษณะของข้อมูลคอมพิวเตอร์เช่นกัน คือ เป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามก

คำว่า “ลามก” เป็นคำสามัญที่ไม่มีการนิยามศัพท์ไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แต่เป็นคำที่ใช้เป็นองค์ประกอบ

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ซึ่งเป็นความผิดฐานเผยแพร่ข้อมูลอันลามก (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2557) ดังนั้น ข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดจะเข้าองค์ประกอบความผิด “ลามก” หรือไม่ จึงใช้มาตรฐานเดียวกันกับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ในกรณีของกฎหมายไทยนั้น แม้ว่าในปัจจุบัน มาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมาตรา 14 (4) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 บัญญัติเป็นหลักกฎหมายสื่อลามกของไทย แต่บทบัญญัติดังกล่าว ก็ไม่ได้วางบรรทัดฐานที่จะใช้พิจารณาได้ว่าสิ่งใดเป็นสื่อลามกไว้เป็นการเฉพาะ แต่ถือคำพิพากษาฎีกาที่วางบรรทัดฐานไว้ (จอมพลพิทักษ์สันติโยธิน, 2559) สื่อลามกดังกล่าว จึงยังไม่มีหลักการเชื่อมโยงให้เห็นถึงโครงสร้างขององค์ประกอบความผิด

3) ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

การจะเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) นอกจากข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีลักษณะอัน ลามกแล้ว ยังต้องเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้อีกด้วย ดังนั้น หากเป็นการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ของตนโดยเฉพาะที่ไม่ได้ประสงค์จะให้ผู้ใดเข้าถึงแต่บังเอิญนำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปซ่อม แล้วช่างซ่อมตรวจพบเข้าจึงนำไปเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และเผยแพร่ดังที่เป็นข่าวคราว เช่นนี้ เฉพาะช่างซ่อมเท่านั้นที่มีความผิดตามมาตรา 14 (4)

(5) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูล คอมพิวเตอร์ตาม (1) (2) (3) หรือ (4)”

อธิบายองค์ประกอบความผิดดังนี้

1) เผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์

องค์ประกอบความผิดนี้แตกต่างจากอนุมาตรา

(1) (2) (3) หรือ (4) เป็นเรื่องการนำเข้าสู่ระบบ

คอมพิวเตอร์แต่องค์ประกอบความผิดข้อนี้เป็นเพียงการเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นวิธีการที่ระบบคอมพิวเตอร์สร้างขึ้นมาเพื่อให้มีการส่งต่อหรือเผยแพร่ข้อมูลได้โดยง่าย

คำว่า “เผยแพร่หรือส่งต่อ” เป็นคำสำคัญที่เข้าใจได้แต่ต้องระลึกว่าเป็นการเผยแพร่หรือส่งต่อในระบบคอมพิวเตอร์ ไม่หมายความว่ารวมถึงการส่งต่อทางกายภาพ เช่น การส่งดีสเก็ต หรือสิ่งพิมพ์ออก (Printout)

2) โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นความผิดตามมาตรา 14 (1) (2) (3) หรือ (4)

การจะเป็นความผิดตามมาตรา 14 (5) ต้องพิสูจน์ด้วยว่าผู้กระทำรู้อยู่แล้วว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ตนเผยแพร่หรือส่งต่อนั้นเป็นข้อมูลซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 14 (1) (2) (3) หรือ (4)

3) เจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 หมายถึง ผู้กระทำต้องมีเจตนาในการเผยแพร่หรือส่งต่อ

หมายเหตุ มาตรา 14 (1) กำหนดไว้ครอบคลุมการปลอมแปลงข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือ ทำข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ (Phishing)

มาตรา 15 บัญญัติว่า “ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิด ตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับ ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14”

อธิบายมาตรา 15 เป็นการเอาผิดกับ “ผู้ให้บริการ” มีองค์ประกอบความผิดดังนี้

1) ผู้ที่จะมีความผิดตามมาตรา 15 ต้องเป็น “ผู้ให้บริการ” ซึ่งมีนิยามศัพท์ไว้ในมาตรา 3 ผู้ให้บริการ จึงหมายถึงผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น ผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของ

ตนเองหรือในนาม หรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น และยัง
หมายความว่ารวมถึงผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์
เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

2) จงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความ
ผิดตามมาตรา 14

บทบัญญัติมาตรานี้ใช้ถ้อยคำ “จงใจ” ซึ่งเป็น
คำที่เพิ่มขึ้นมาจาก “เจตนา” โดยมีเจตนารมณ์ที่จะเน้นให้
เห็นว่า “จงใจ” นั้นหมายถึงต้องรู้ว่ามีกระทำความผิด
ตามมาตรา 14 เช่นมีการเตือนหรือแจ้งให้ทราบแล้วว่า
ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเป็นความผิดต่อกฎหมายตาม
บทบัญญัติมาตรา 14 เมื่อผู้ให้บริการยังปล่อยให้มีการ
เผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นความผิดในระบบ
คอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ก็จะถือได้ว่าเป็น
การจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความ
ผิด

3) ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุม
ของตน

ข้อนี้เป็นเรื่องที่กฎหมายบัญญัติเอาผิดเฉพาะผู้
ให้บริการที่กระทำความผิดในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ใน
ความควบคุมของตนเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้บริการหรือผู้ใดก็ตามหากมี
การกระทำอันเป็นการสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการ
กระทำความผิดตามมาตรา 14 ไม่ว่าในระบบคอมพิวเตอร์
ของตน (สำนักงานศาลยุติธรรม, 2550)

จากสภาพปัญหาการทางกฎหมายอาญา
ในความผิดต่อการเผยแพร่สื่อลามกในอินเทอร์เน็ต
เพื่อให้บรรลุมติประสงค์ดังกล่าว ผู้เขียนขอแยก
พิจารณาสภาพปัญหาออกเป็น 4 หัวข้อดังนี้ คือ

1) ปัญหาการทางอาญาในการเผยแพร่
สื่อลามกไม่ชัดเจน โดยความผิดตามมาตรา 14 (4) นั้น
เป็นความผิดที่บัญญัติไว้เพิ่มเติมจากความผิดในมาตรา
287 ประมวลกฎหมายอาญา ดังนั้น การนำเข้าสู่ระบบ

คอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอัน
ลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจ
เข้าถึงได้นั้น การพิจารณาว่าข้อมูลที่ถูกนำมาเผยแพร่
เป็นสื่อลามกหรือไม่ ต้องพิจารณาถึงต้นตอของข้อมูล ที่มี
อยู่สองแหล่ง คือ สื่อลามกนอกประเทศ และสื่อลามกใน
ประเทศ กล่าวคือ หากเป็นสื่อลามกนอกประเทศที่ส่งมา
ในประเทศ ตามที่จดทะเบียนขึ้นเป็นเว็บไซต์ใน
ต่างประเทศ ซึ่งเว็บไซต์ดังกล่าวจะไม่สามารถปิดได้ ทำ
ให้มีการเผยแพร่กันเกิดขึ้นจากบุคคลหนึ่งได้ส่งต่อข้อมูล
ถึงอีกบุคคลหนึ่ง ดังนั้น ความผิดที่เกิดขึ้น คือ ผู้กระทำ
ผิดเองโดยตรง เมื่อเข้าถึงการสื่อลามกนั้นๆ โดยที่
ผู้ให้บริการ หรือผู้ใช้บริการสื่ออินเทอร์เน็ต อาจมีความผิด
ได้ทั้งสองฝ่ายเพราะเกี่ยวข้องกันได้ในแง่ของการ
ให้บริการ และรับบริการ หากข้อมูลลามกนั้น มีการส่งต่อ
จากแหล่งข้อมูลในที่ต่างประเทศ โดยบุคคลในประเทศส่ง
ต่อไป ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่าบุคคลที่นำเข้าสู่ระบบ
คอมพิวเตอร์ จะหมายความว่าบุคคลแรกที่นำข้อมูล
ลงสู่ระบบคอมพิวเตอร์ในที่ต่างๆ ในประเทศ หรือ
หมายถึงบุคคลทุกคนที่เผยแพร่ข้อมูลต่อไป ซึ่งจะเห็นได้
ว่าหากเป็นเช่นนั้น ผู้ที่ต้องได้รับโทษทางอาญาอาจมี
หลายคน ทั้งที่ตั้งใจกระทำความผิด คือ มีเจตนาเข้าถึงข้อมูล
ลามกเหล่านั้น และผู้รับหรือส่งต่อข้อมูลลามกดังกล่าวด้วย
ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามโดยกฎหมายให้ถือเป็นความผิด
เหมือนกัน ซึ่งรวมถึงเด็ก หรือเยาวชนที่อาจจะยังไม่มี
คุณวุฒิ หรือวุฒิภาวะยังไม่สมบูรณ์เท่าที่จะรู้ผิดชอบชั่วดี
แต่กฎหมายก็บัญญัติครอบคลุมไว้เช่นนั้น รวมถึงข้อมูล
ลามกที่เกิดขึ้นบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ที่
เกิดจากเว็บไซต์ ภายในประเทศ และบุคคลที่กระทำ
ความผิดส่งผ่านข้อมูลลามกในระบบอินเทอร์เน็ต
ภายในประเทศ ดังนี้ กฎหมายจะหมายความว่ารวมถึงผู้ส่ง
ต่อข้อมูล ผู้ใช้บริการเครือข่าย อินเทอร์เน็ตถัดไปได้ส่ง
ต่อๆ ไปจะต้องรับผิดชอบด้วยหรือไม่ เพียงใด ไม่ว่าจะเป็น

คลิปวิดีโอ ภาพถ่ายวิดีโอ ภาพถ่ายต่างๆ ที่เสมือนจริง ภาพการ์ตูนหรือภาพถ่ายจริงที่ลามก ถ้อยคำต่างๆ ที่ลามก ซึ่งเหล่านี้ถือเป็นข้อมูลที่ลามกหรือไม่

กรณีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับโทษตาม บทบัญญัติของกฎหมายกรณีการจงใจ สนับสนุน หรือยินยอมให้กระทำความผิด มาตรา 15 บัญญัติว่า “ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14” ประเด็นปัญหาเกิดขึ้นเพราะภาระที่เกิดขึ้นจากการที่ผู้ให้บริการยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 แต่ความยินยอมนั้น อาจจะเกิดขึ้นได้สองประการ กล่าวคือ

ประการแรก ความผิดที่เกิดจากการยินยอมให้ใช้บริการที่เป็นความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 14 โดยตั้งใจให้ผู้ให้บริการ เจตนากระทำความผิดกฎหมาย

ประการที่สอง ความผิดที่เกิดจากการยินยอมให้ใช้บริการที่เป็นความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 14 โดยไม่ตั้งใจให้ผู้ให้บริการกระทำความผิดกฎหมายแต่ผู้ให้บริการต้องการรายได้จึงเป็นภาระหนักที่ผู้ให้บริการทุกภาคส่วนต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์

เมื่อพิจารณาตามมาตรา 14 (4) ประกอบมาตรา 15 ผู้ให้บริการคอมพิวเตอร์และผู้ให้บริการเครือข่ายคอมพิวเตอร์ กรณีที่ต้องรับผิดชอบหากเกิดจากการยินยอมให้ใช้คอมพิวเตอร์แล้วผู้ให้บริการได้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ไปกระทำความผิดตามมาตรา 14 หาก ผู้ให้บริการยินยอมให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นต้องรับผิดชอบด้วยตามมาตรา 15 ซึ่งในกรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่ผู้ให้บริการ อาจไม่สามารถคาดหมายได้ว่าผู้ให้บริการจะใช้คอมพิวเตอร์ไปกระทำความผิดตามมาตรา 14 ซึ่งหาก ผู้ให้บริการยินยอมให้มีการกระทำได้โดยผู้ให้บริการมิได้เจตนาแต่เป็นการยินยอมให้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เป็นกรณีทั่วไป

แล้ว ผู้ให้บริการอาจมีความผิดหรืออาจถูกจำคุกได้ อันเป็นเรื่องให้ผู้ให้บริการ มิได้มีเจตนากระทำการเช่นนั้นเลย ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเป็นภารกิจหนักในการทำธุรกิจของผู้ให้บริการอย่างมากเพราะ ผู้ให้บริการต้องคอยระวังมิให้ผู้ใช้บริการคอมพิวเตอร์ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกระทำความผิดตามมาตรา 14 (4) ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ ผู้ใช้บริการเกิดความรู้สึกไม่เป็นส่วนตัว หรือเกิดความรู้สึกไม่สบายที่จะใช้บริการดังกล่าวอันมีผลถึงธุรกิจของผู้ให้บริการคอมพิวเตอร์อันทำให้รายได้เสียไปโดยใช่เหตุ และทำให้ผู้ให้บริการเกิดความกลัวขึ้นหากว่าประกอบกิจการไปแล้ว จะคุ้มค่างับการที่ต้องมาเสี่ยงกับการถูกจำคุกหรือไม่

2) ปัญหาไม่มีมาตรการป้องกัน และปราบปรามการเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่าย อินเทอร์เน็ต แบ่งแยกอายุของบุคคลที่ควรรับโทษทางอาญา

มาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายบัญญัติแยกระดับอายุของผู้กระทำความผิดไว้ให้ชัดเจน แต่มีกฎหมายบัญญัติมาตรการทางอาญาเป็นการทั่วไป ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า ปัจจุบัน สื่ออินเทอร์เน็ตมีอิทธิพลอย่างมากต่อบุคคลทุกกลุ่มวัย โดยเฉพาะวัยเด็กที่ต้องการแสวงหาเรียนรู้เรื่องต่างๆผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ดังนั้น ลักษณะความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีโทษที่รุนแรงเกินสมควร ในกรณีที่บุคคลเผยแพร่สื่อลามก โดยภาพรวมอาจเป็นนิติบุคคล ประชาชนทั่วไป บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะ บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ เด็ก หรือเยาวชน เป็นต้น ซึ่งมาตรการดังกล่าวอาจทำให้มาตรการป้องกัน และปราบปรามการเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่าย อินเทอร์เน็ต บางกรณีไม่เหมาะสมต่อโทษทางอาญาที่บุคคลควรได้รับ

3) ปัญหาการบังคับใช้โทษเกี่ยวกับการเผยแพร่
สื่อลามก ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

การบังคับใช้มาตรการตามบทบัญญัติของ
กฎหมาย มาตรา 14 (4) กรณี “การนำเข้าสู่ระบบ
คอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอัน
ลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจ
เข้าถึงได้” การบังคับใช้กฎหมายในอนุมาตรานี้เป็นกรณี
กฎหมายบังคับใช้ครอบคลุมทุกกรณี รวมถึงผู้กระทำความ
ผิดที่เป็นนิติบุคคล บุคคลธรรมดา ไม่ว่าจะเป็นเด็ก
หรือเยาวชน หากมีการนำข้อมูลนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์
ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามก และ
ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ การ
บัญญัติกฎหมายเช่นนี้ผู้เขียนเห็นว่ามีความเสี่ยงมาก เพราะ
ผู้กระทำความผิดมีความผิดที่ต้องรับโทษหนักมาก หากมีการ
เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่า
ข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (1) (2) (3) หรือ (4) กล่าวคือ มี
บทลงโทษ หนักกว่าโทษที่เกิดจากการกระทำความผิดอาญา
แผ่นดิน เมื่อกฎหมายบังคับให้ผู้ประกอบกิจการ
อินเทอร์เน็ตอาจตกเป็นผู้กระทำความผิดอาญาทันที หรือกรณี
การจูงใจสนับสนุนหรือยินยอมซึ่งการที่ผู้ให้บริการ
ยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 กรณี
บุคคลใดๆ กระทำความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกในระบบ
คอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมตนนั้น ผู้ประกอบการ
เครือข่ายอินเทอร์เน็ตอาจไม่มีเจตนาชั่วร้าย แต่เมื่อ
ให้บริการโดยบุคคลใดๆ กระทำความผิดกฎหมายโดยที่
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ผู้ให้บริการก็อาจถูกลงโทษทางอาญาได้
อันก่อให้เกิดปัญหาการให้บริการค้าของผู้ประกอบการ
โดยตรง หรือกรณีการบังคับใช้กฎหมายต่อ “ตัวกลาง” การ
ที่ตัวกลางสื่อสารในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความผิดกรณี
การสื่อสารสิ่งลามก โดยเด็ก หรือเยาวชนนั้น กฎหมาย
ไม่ได้บัญญัติรองรับให้เจาะจงลงไปแต่บัญญัติไว้กว้างๆ
เท่ากับว่า “ตัวกลาง” อาจมีความผิดทุกเวลาที่ให้บริการ

4) ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจสอบสวน
และขอบเขตอำนาจศาล ในการพิจารณาดีสำหรับบุคคล
ที่กระทำความผิดเผยแพร่สื่อลามก โดยมาตรการเชิง
ปราบปรามเกี่ยวกับกฎหมายพระราชบัญญัติว่าด้วยการ
กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น การพิจารณาถึงเขต
อำนาจศาล เขตอำนาจสอบสวน กรณีมีการกระทำความผิดใน
หลายประเทศ หรือการกระทำความผิดเกิดจากต่างประเทศ
และมีการกระทำความผิดในประเทศประกอบกันด้วย หรือ
กระทำความผิดในประเทศ โดยการกระทำความผิดเป็นเครือข่าย
เกี่ยวโยงกันมากมายซับซ้อน ซึ่งการกระทำความผิดที่อยู่
ในเขตอำนาจการสอบสวนหรือเขตอำนาจศาลจะทำได้
แค่ไหนเพียงใด ยังไม่มีกฎหมายบัญญัติให้มีบุคคลรับผิดชอบ
ในเขตอำนาจ ที่ชัดเจนอันรวมถึง ตัวกลาง ว่าจะถูก
ดำเนินคดีด้วยหรือไม่อย่างไร

บทสรุป

มาตรการทางกฎหมายอาญาในความผิดต่อ
การเผยแพร่สื่อลามกในอินเทอร์เน็ตตามพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่บังคับ
ใช้อยู่ปัจจุบัน ควรที่จะคำนึงถึงการบังคับใช้ โดย
พิจารณาถึงสภาพสังคม และความรุนแรงของโทษตลอด
ถึงลักษณะของแนวคิด ทฤษฎี การลงโทษ ซึ่งไม่สมควร
เน้นเชิงข่มขู่ เกินควร เพราะมาตรการทางกฎหมายนั้น
อาจไม่สามารถใช้ได้ ในความเป็นจริงในสังคม

ดังนั้น ผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะ หากมีการ
ปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติว่าด้วย
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในประเด็นดังที่
กล่าวมาข้างต้น จะก่อให้เกิดผลดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับ
เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างยิ่ง ผู้เขียนจึงได้เสนอแนว
ทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้สอดคล้อง และ
เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ดังนี้

1. ปัญหามาตรการทางอาญาในการเผยแพร่สื่อลามกไม่ชัดเจน

มาตรการทางกฎหมายตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการเผยแพร่สื่อลามกที่มีบัญญัติในปัจจุบัน ยังมีปัญหาที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 และมาตรา 15 จึงควรพิจารณาปัญหา และบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้ คือ

1.1 กรณีบทบัญญัติตามมาตรา 14 พระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 คำว่า “ข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก” ควรมีบทบัญญัติว่ามีความหมายอย่างไร และขอบเขตแค่ไหนจึงจะเข้าลักษณะเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) กล่าวคือ ลักษณะที่เป็นทั้งภาพ เสียง ตัวอักษร คลิป การ์ตูน วิดีโอเทป ข้อความ อันเป็นการลามกใช้หรือไม่อย่างไร ซึ่งกฎหมายควรกำหนดขอบเขตความหมายให้ชัดเจนเพียงพอ อีกทั้งกฎหมายตามมาตรา 14 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินห้าปี หรือ ปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(5) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (1) (2) (3) หรือ (4)”

โดยการที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่นนี้เท่ากับว่า “ผู้ใด” หมายความว่ารวมถึง บุคคลทุกคนที่ กระทำผิดมีโทษทางอาญาเท่ากันหมด การกระทำความผิดตามมาตรา 14 (4) (5) ย่อมมีความผิดทางอาญาเช่นเดียวกับทุกคนไม่แบ่งแยกถึงภาวะ วุฒิภาวะหรือความรู้เพียงสาของแต่ละบุคคล โดยกฎหมายบัญญัติให้ครอบคลุมให้เป็นความผิด

ไว้กว้างมาก ทำให้โทษที่เป็นมาตรการทางกฎหมายดังกล่าวมีความรุนแรงเกินสมควร ในการบัญญัติมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ผู้เขียนมีความเห็นว่า บางครั้งการกระทำผิดนั้นอาจเกิดขึ้นจากกระทำไปเพราะคึกคะนอง หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ผู้กระทำไม่ได้มีเจตนาชั่วร้าย การบัญญัติกฎหมายในส่วนนี้ คำว่า “ผู้ใด” จึงควรที่คำนึงระดับความเข้าใจ วุฒิภาวะ การศึกษา อายุ ในการกระทำความผิดพอสมควรถึงกระทำความผิดจะมีความผิดอย่างไร และควรบัญญัติกำหนดโทษให้น้อยลงกว่าที่บัญญัติไว้

1.2 กรณีมาตรการเชิงลงโทษตามบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 15 ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14” ซึ่งควรกำหนดโทษในทางอาญาเฉพาะโทษปรับเท่านั้น แต่ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท เพราะผลความรับผิดชอบกรณีนี้ควรใช้เพื่อลงโทษให้ผู้ให้บริการจัดหาบทเท่านั้น ถ้าบัญญัติในลักษณะเป็นเชิงลงโทษเกินไปก็มีผลถึงธุรกิจคอมพิวเตอร์โดยภาพรวมของประเทศด้วยเพราะผลในทางกฎหมายอาญา มีผลบัญญัติใช้บังคับเป็นการทั่วไป และมีความเคร่งครัดตามตัวอักษรมากกว่าการตีความทางแพ่ง

2. ปัญหาไม่มีมาตรการป้องกัน และปราบปรามการเผยแพร่สื่อลามกในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แบ่งแยกอายุของบุคคลที่ควรรับโทษทางอาญา

มาตรการทางกฎหมาย ไม่ได้ระบุแบ่งแยกอายุของผู้กระทำความผิดอันเป็นการกำหนดไว้สำหรับบุคคลทั่วไป กระทำความผิด เพื่อให้สามารถควบคุม ตรวจสอบการกระทำผิดได้ในภาพรวมของสังคม และเข้าถึงสภาพปัญหาทางสังคมในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เป็นจริงในปัจจุบัน ให้มี

ประสิทธิภาพอย่างแท้จริง จึงควรมีมาตรการทางกฎหมายบัญญัติมารองรับ ดังนี้ คือ

2.1 กรณีการเผยแพร่สื่อลามกโดยบุคคลยังไม่บรรลุนิติภาวะนั้น โดยควรมีมาตรการในการบัญญัติกรณีนี้ว่าเมื่อบุคคลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร มีโทษตามกฎหมาย แต่ควรเป็นบทลงโทษโดยกำหนดมาตรการอันเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยเท่านั้น เช่น การกักกัน กักขัง หรือตักเตือนในการกระทำผิด เป็นต้น

2.2 กรณีการเผยแพร่สื่อลามกโดยองค์กรเอกชน ควรบัญญัติมาตรการทางกฎหมายกรณีการเผยแพร่สื่อลามก มีโทษตามกฎหมาย แต่ควรเป็นบทลงโทษอันเป็นโทษปรับ แต่บัญญัติในลักษณะเชิงลงโทษ คือ ปรับให้สูงเช่น ปรับ 1 ล้านบาท เป็นต้น มิใช่บัญญัติกฎหมายไว้กว้างๆ เท่านั้น

3. ปัญหาการบังคับใช้โทษเกี่ยวกับการเผยแพร่สื่อลามก ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ในการบังคับใช้กฎหมายนั้นเมื่อความหมายขององค์ประกอบความผิดมีความไม่ชัดเจนย่อมมีผลถึงการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่สามารถบังคับได้ในทางปฏิบัติด้วย เพราะเนื่องด้วยองค์ประกอบทางกฎหมายไม่กำหนดให้ครอบคลุมชัดเจนเพียงพอต่อ สภาพสังคมทางการสื่อสารในปัจจุบัน จึงควรมีบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติม ดังนี้

3.1 กรณีมาตรการทางกฎหมายในการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรา 14 ควรบัญญัติความหมายของคำว่า “ข้อมูลคอมพิวเตอร์” ให้ชัดเจนว่ามีขอบเขต แคไหนเพียงไร เพื่อสามารถบังคับใช้มาตรา 14 มีประสิทธิภาพ

3.2 กรณีมาตรการทางกฎหมายในการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรา 15 ควรบัญญัติกฎหมายในเรื่องการสนับสนุน หรือการให้ความยินยอมในการกระทำผิดว่ามีขอบเขตอย่างไร ความหมายว่าอย่างไร โดยควรบัญญัติ

เจาะจงไปเลยว่า ความหมายของการสนับสนุน หรือยินยอมเป็นลักษณะที่ผู้ให้บริการดำเนินการโดยรู้เห็นหรือส่งเสริมหรือ ชักจูงในการกระทำผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารอย่างชัดเจน หรือกระทำเป็นประจำในลักษณะเพื่อการหากำไร หรือการอนาจาร เป็นต้น

3.3 กรณีมาตรการทางกฎหมายในการบังคับใช้กฎหมายต่อ “ตัวกลาง” ตัวกลางหรือเว็บไซต์ต่าง ๆ การบัญญัติให้เป็นความผิดควรเป็นเว็บไซต์ที่กระทำผิดเกี่ยวกับสื่อลามกโดยตรง มิใช่กฎหมายวางกรอบกว้าง ๆ ว่าผู้ประกอบการ หรือผู้ให้บริการทุกคนต้องรับผิดชอบเกี่ยวข้องด้วย กล่าวคือ ตัวกลางที่เพิกเฉย ทั้งที่รู้ว่ามี การเผยแพร่สื่อลามกแต่ไม่ดูแลเครือข่ายตนเอง และมีลักษณะการสนับสนุนให้กระทำผิด กฎหมายควรกำหนดมาตรการลงโทษเชิงป้องกัน เช่น ปรับในอัตราสูง เป็นต้น

4. ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจสอบสวน และขอบเขตอำนาจศาล ในการพิจารณาคดีสำหรับบุคคลที่กระทำความผิดเผยแพร่สื่อลามกอนาจารโดยมาตรการเชิงปราบปราม ในส่วนของเขตอำนาจสอบสวน และเขตอำนาจศาลนั้น กฎหมายควรบัญญัติเขตอำนาจให้ชัดเจนว่าเป็นความผิดลักษณะใด กล่าวคือ เป็นความผิดที่เกิดหรือเป็นความผิดเกี่ยวเนื่องกันหลายท้องที่ ดังนั้น ควรพิจารณา กรณีดังต่อไปนี้ คือ

4.1 กรณีขอบเขตอำนาจสอบสวนในกรณีความผิดเกิดจากการเผยแพร่สื่อลามก ควรบัญญัติเขตอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมรวม ถึงความผิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ด้วยว่าเขตอำนาจสอบสวนเกิดที่ไหน และใคร คือ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบด้วย โดยอาจ กำหนดให้ความผิดที่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ลามก ที่ต้นทางถูกส่งไปเป็นความผิด เป็นท้องที่เกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับความผิดเผยแพร่สื่อลามก พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ คือ ที่ที่เกิดการกระทำผิดในที่ที่ข้อมูลลามกต้นทางถูกส่งไปเป็นความผิด ส่วนความผิดระหว่าง

ประเทศ หาก กระทำลงในประเทศถือเป็นความผิดที่เกิดขึ้นในประเทศไทยโดยให้ถือว่าความผิดเกิดขึ้นในประเทศไทย ถือเป็นที่เกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่สื่อลามกด้วย

4.2 กรณีขอบเขตอำนาจศาลในกรณีความผิดเกิดจากการเผยแพร่สื่อลามก ควรบัญญัติเขตอำนาจศาลที่กระทำผิดคาบเกี่ยวกันระหว่างประเทศด้วยว่าให้ถือว่าเป็นความผิดที่ศาลในประเทศ ศาลใดมีอำนาจชำระความผิดได้ เกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในเรื่องการเผยแพร่สื่อลามกที่ได้มีการกระทำผิดในระหว่างท้องที่คาบเกี่ยวกันหลายท้องที่

เอกสารอ้างอิง

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2551). คำอธิบายกฎหมาย
อาญาภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ :
พลสยาม พรินติ้ง.

คณิต ณ นคร. (2547). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน.

จอมพล พัทธสัณตโยธิน. (2559, มกราคม-มิถุนายน).

ภาพโป๊ : กฎหมายสื่อลามกและศีลธรรม.

วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร,
ปีที่ 12 (ฉบับที่ 1), 77-100.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, (2557). คำอธิบายกฎหมาย

อาญาภาคความผิดและลหุโทษ. พิมพ์ครั้งที่

11. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน.

วิชญ์ บุญมาร์ตัน. (2551, สิงหาคม 8). เกมโป๊กับปัญหา

สังคม. ไทยโพสต์. 4.

ศาลยุติธรรม, สำนักงาน. (2550). คำอธิบาย

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด

เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์ดอกเบี๊ยะ.